

[Chr. Nielsen.]

i 1946 og 1947, og han kommer til det resultat, at der ialt har været foretaget 165 afstemninger om realitetssager. 72 heraf opnåede det nødvendige flertal, indbefattende samtlige faste medlemmers stemmer, 70 forslag blev ikke vedtaget, fordi de ikke fik det nødvendige flertal på 7 stemmer, 23 forslag blev standset af veto — 21 gange af Sovjetunionen, 1 gang af Sovjetunionen og Frankrig i fællesskab og 1 gang af Frankrig alene. Men opregner man de tilfælde, hvor stormagterne stemte negativt, hvadenten det skete ved brug af veto eller ikke-veto, viser det sig, at fordelingen i disse 2 år var følgende: Frankrig stemte negativt i 23 tilfælde, Sovjetunionen i 24 tilfælde, Kina — eller rettere sagt Chiang Kai-Sheks repræsentant — 27 gange, Storbritannien 29 gange og De Forenede Stater 34 gange; det vil altså sige, at både englænderne og amerikanerne har stemt flere forslag ned i sikkerhedsrådet, end russerne har standset med deres veto. Det kan altså ikke være rigtigt, at det er Sovjetunionens brug af veto, der har skabt den spænding, man forefinder i verden i dag.

Det ærede medlem hr. Henry Hansen brugte en anden motivering for, at det var nødvendigt at gå i gang med den danske oprustning, nemlig oprustningen i øst, som det ærede medlem påstod var på store højder. Det er jo påstande, som vi møder gang på gang; de fremsættes stærkere, jo længere folk befinder sig væk fra Østeuropa. Jeg synes, det er nødvendigt, da vi nu igen står overfor dette postulat, at minde dette tings medlemmer om, hvad premierminister Stalin udtalte til „Pravda“ den 16. februar i år. Han svarede på et angreb fra premierminister Attlee, som havde udtalt sig om, at Sovjetunionen ikke havde afvæbnet efter krigens afslutning. Jeg udbeder mig formandens tilladelse til et ikke for langt citat. Premierminister Stalin udtaler:

„Som hele verden ved, demobiliserede Sovjetunionen sine væbnede styrker efter krigen. Som det vil erindres, blev demobiliseringen gennemført i tre etaper. Den første og anden etape i løbet af 1945 og den tredje etape fra maj til september 1946. Desuden blev der i 1946 og 1947 gennemført en demobilisering af Sovjethærens ældre årgange, og i begyndelsen af 1948 blev alle de resterende ældre årgange demobiliseret.

Det er kendsgerningerne, som de er kendt af alle.

Hvis premierminister Attlee var velbevandret i finansvæsen eller økonomi, ville han uden besvær kunne forstå, at ingen stat — heller ikke Sovjetstaten — kunne udvikle sin civile industri for fulde sejl, begynde store bygningsværker som vandkraftværkerne ved Volga, Dnjepr, Amu Darja, der kræver snese af milliarder på budgettets udgiftsside, fortsætte en systematisk prissænkningspolitik for alle masseforbrugsvarer, der ligeledes kræver snese af milliarder i udgifter på budgettet, investere hundreder af milliarder i genopbygningen af landets økonomi, der blev ødelagt af de tyske okkupanter, og samtidig parallelt hermed forøge sine væbnede styrker og udvide sin krigsindustri. Det er ikke svært at indse, at en sådan hovedløs politik ville have ført staten til bankerot. Premierminister Attlee burde vide fra sine egne erfaringer og fra De Forenede Staters erfaring, at forøgelse af et lands væbnede styrker og feberagtig oprustning fører til udvidelse af krigsindustrien, til begrænsning af den civile industri, til standsnings af de store civile anlæg, til forøgelse af skatterne, til forhøjelse af priserne på masseforbrugsvarerne.“

Det sidste kan vi jo i høj grad her i Danmark nikke genkendende til.

Det var de kommentarer, Stalin havde at gøre den 16. februar i anledning af, at premierminister Attlee påstod, at der forefandtes store væbnede styrker, og at der skete en systematisk oprustning i Sovjetunionen.

Nu ved jeg godt, at det i almindelighed ikke gør noget større indtryk, allerminst på rigsdagens medlemmer, hvad der foreligger fra Sovjetunionens side; det plejer man at feje af bordet. Men jeg synes, at det i det foreliggende tilfælde alligevel er værd at skrive sig bag øret, når man vil bruge oprustningen, som man påstår finder sted i øst, til forsvar for, at vi nu skal gå med til den store oprustning.

Må jeg i den forbindelse tilføje, at selvom man nu nægter at tro på de oplysninger, der kommer fra Sovjetunionen, så klæder det unægtelig ikke den danske rigsdag, at man samtidig forsømmer de muligheder, der byder sig for ved selvsyn at finde ud af, hvad der sker i Sovjetunionen. Fornylig lå alting klart til, at en delegation fra den danske rigsdag kunne være rejst til Sovjetunionen, men der var kræfter, som spændte ben derfor, og der kom ingen af sted. Man vil måske sige, at selvom denne delegation